

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СЛУЖБЕНИ ЛИСТ МИНИСТАРСТВА УНУТРАШЊИХ ДЕЛА

„ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК“ излази једанпут, а према потреби и више пута недељно. Преплата се полаже у напред, и то најмање за пола године, код свију полицијских власти, и износи: 20 динара на годину за државна и општинска надлештва, а за све друге преплатнике у опште 12 динара годишње. За иностранство: годишње 24, полугодишње 12 динара у злату. Поједини бројеви „Полицијског Гласника“ не продају се. Рукописи се не враћају.

СЛУЖБЕНИ ДЕО

МИ
ПЕТАР I

по милости Божјој и вољи народној
Краљ Србије

На предлог Нашег Министра Унутрашњих Дела а по саслушању Нашег Министарског Савета, на основу члана 100. Устава, члана 10. Закона о Пословном Реду у Народној Скупштини и члана 2. и 93. Закона о Изборима Народних Посланика, решили смо и решавамо:

Пошто је Народна Скупштина сазвана у редован сазив за 1. октобар 1906. године а на своме 122-ом редовном састанку, држаном 20 марта 1907. године, решила:

„Да се на место г. Стојана М. Протића и г. Михаила Н. Поповића, на основу чл. 10. Закона о Пословном Реду у Народној Скупштини и члана 17. и 93. Закона о Изборима Народних Посланика нареди нов избор једног квалификованог посланика у округу крушевачком и једног квалификованог посланика у округу тимочком, пошто су г. г. Протић и Поповић изабрани и Указом Његовога Величанства Краља од 19. овог месеца потврђени за чланове Државног Савета и тиме престали бити народни посланици а места квалификованих посланика са листа на којима

су они били изабрани за народне посланике исцрпена су.“

Наређујемо:

Да се на дан 15. априла ове године изврши накнадни избор по једног народног посланика са условима из члана 99. Устава за изборне округе крушевачки и тимочки за четворогодишњу скупштинску периоду: 1906., 1907., 1908. и 1909. годину.

Наш Министар Унутрашњих Дела нека изврши овај указ.

21. марта 1907. год.
у Београду.

ПЕТАР С. Р.

Министар
унутрашњих дела,

Стој. М. Протић С. Р.

МИ
ПЕТАР I

по милости Божјој и вољи народној
Краљ Србије

На предлог Председника Нашег Министарског Савета, Нашег Министра Иностранних Дела, а по саслушању Нашег Министарског Савета, на основу трећег одељка чл. 54. Устава Земаљског, решили смо и решавамо:

да се седнице Народне Скупштине, сазване у редован сазив за 1. октобар 1906. год., читањем овог Указа одложе до 26. маја закључно 1907. године.

Председник Нашег Министарског Савета, Наш Министар Иностранних Дела, нека изврши овај указ.

26. марта 1907. год.
у Београду.

ПЕТАР С. Р.

Председник Министарског Савета,
Министар иностранних дела,

Ник. П. Пашић С. Р.

Министар
просвете и црквених послова,

Анд. Николић С. Р.

Министар војни,
почасни ађутант Њ. В. Краља,
генерал,

Р. Путник С. Р.

Министар финансија,

Д-р Л. Пачу С. Р.

Министар
унутрашњих дела,

Стој. М. Протић С. Р.

Министар
народне привреде,

К. Стојановић С. Р.

Министар грађевина,

Јов. П. Јовановић С. Р.

Министар правде,

М. Трифковић С. Р.

Његово Величанство Краљ Петар I, благоволоо је на предлог Министра унутрашњих дела, поставити:

за полициског писара прве класе Управе вароши Београда Јована И. Сјеничког, бившег средског писара исте класе;

за полициског писара прве класе среза моравског, округа пожаревачког, Борђа Ст. Костића, полициског писара исте класе среза деспотовачког, — по потреби службе, без права на накнаду путних и селидбених трошкова;

за полициског писара друге класе среза посавског, округа београдског, Живка Самарандића, полициског писара исте класе

Управе вароши Београда, — по потреби службе;

за полициског писара треће класе среза деспотовачког Драгољуба Јосића, полициског писара исте класе среза темнићског, по потреби службе;

за полициског писара треће класе среза моравског, округа пожаревачког Милутина Кокановића, полициског писара исте класе среза деспотовачког, — по потреби службе;

за полициског писара треће класе начелства округа нишког Стевана Вучковића, полициског писара исте класе среза моравског, округа пожаревачког, — по потреби службе;

за полициског писара треће класе среза темнићског Мирослава Жупањевца, полициског писара исте класе среза левачког, — по потреби службе;

за полициског писара треће класе среза црногорског Милана Јанковића, полициског писара исте класе среза жичког, — по потреби службе, без права на накнаду путних и селидбених трошкова;

за полициског писара треће класе среза жичког Илију Аранђеловића, полициског писара исте класе среза црногорског, — по потреби службе;

за полициског писара треће класе среза зајечарског Жарка Јанаковића, практиканта Министарства унутрашњих дела;

за полициског писара треће класе среза лесковачког Војислава Новаковића, бившег полициског писара;

за полициског писара треће класе среза левачког Милутина Д. Поповића, бившег полициског писара; и

за полициског писара треће класе среза деспотовачког Божидара Божовића, свршеног правника.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 24. марта 1907. г. у Београду.

Његово Величанство Краљ Петар I., благоволео је на предлог Министра унутрашњих дела, поставити:

за лекара среза деспотовачког, у округу моравском, д-р Божидара М. Банко-

вића, лекара помоћника опште државне болнице.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 24. марта 1907. г. у Београду.

Указом Његовога Величанства Краља Петра I. на предлог Министра унутрашњих дела, а на основу члана 34. закона о пословном реду у Државном Савету, одобрено је решење Државног Савета од 23. фебруара 1907. године № 1118, донето на основу тачке 9. члана 144. Устава, које гласи:

да се Илија Мартиновић, практикант начелства округа ваљевског, родом из Бајица у Црној Гори и поданик црногорски, прими у српско поданство изузетно од § 44. грађ. зак. пошто је поднео уредан отпуст из свог досадањег поданства.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 17. марта 1907. г. у Београду.

СТРУЧНИ ДЕО

ДОКАЗ У КРИВИЧНОМ ПОСТУПКУ

(НАСТАВАК)

Овакав доказни систем Србија није примила од својих суседа. Докле је Византијско и Италијанско Право, које је долазило преко Дубровника, било од знатног утицаја по Српско Право у опште, дотле се тај утицај на доказни систем никако не види, јер ни једно ни друго не знају за најглавније доказно средство Српскога Права. У Византији све до њене пропасти био је у снази Јустинијанов оптужни (акузаторски) поступак, али у њему ни помена нема о доказу божјим судом.¹¹⁾ Тако исто и јужнодалматинска варошка права не знају за божји суд,¹²⁾ из чега се мора извести, да су Срби ирационални доказни систем донели из своје старе постојбине, јер се све врсте доказа божјим судом налазе код свих народа средње и северне Европе па и код Словена. У Мађарску је божји суд, као доказно средство, ушао законом краља Владислава I и Коломана тек у XI столећу, што значи да је дошао са севера.

Из самих доказних средстава најбоље ће се видети какав је био Кривични Поступак и какав је доказни систем у њему био заступљен. Према изворима и старим споменицима доказна средства била су ова:

1. Заклетва и клеветници или помагачи.

У доказном систему старог Српског Кривичног Поступка заклетва странака заузима по важности врло видно место. У данашњем Кривичном Поступку, међутим, заклетва се више не сматра као доказ за кривичну одговорност оптуженог, јер она по својој природи никад не даје један нов материјални моменат за оцену тврђења онога који се куне, и стога стоји иза свих данашњих рационалних доказних средстава. Заклетва је задржала доказну снагу само у Грађанском Поступку.

¹¹⁾ Zachariae v. Lingenthal, Geschichte des griechisch — römischen Rechts 407—408 прим. 500.

¹²⁾ С. Jirček, Archiv 22 (1900) 469.

Али у Грађанском Поступку, као и у Римском Праву, важи она искључиво као субсидијерно доказно средство, т. ј. за случај, кад се истина какве чињенице ни на који други начин не може пронаћи. У том случају не остаје ништа друго, но исказу једне од странака, наравно под заклетвом, поверовати, јер се држи да, под тако свечано датим обећањем, неће намерно казати неистину. — У старом Српском Кривичном Поступку, као и у поступцима других народа у средњем веку, не само да је заклетва била у опште призната као доказ, него се на основу ње и кривична одговорност оптуженог могла потпуно утврдити. Ово је долазило поглавито отуда, што се није знало за оштру поделу између Кривичног и Грађанског Поступка, него је за све ствари важио један исти поступак; сматрало се да је процесни предмет код оба поступка један исти. Сем тога, веровало се, да ће слободан и непорочан човек само истину казати, и да његова заклетва одговара истини чак и онда, кад су његови интереси у питању. Сасвим је други основ дакле био, који је заклетви у старом праву давао доказну вредност, и отуд овакав њен положај у ондашњем доказном систему.

Заклетвом се могли послужити само честити, непорочни и слободни људи. Која ће се од странака кети, зависило је од њиховог споразума, или је исту суд досуђивао једној од странака. Положеном заклетвом у прописаној форми сматрало се, да је тврђење дотичне странке потпуно доказано. Свака странка имала је заклетву лично да полаже, што значи, да то није могла учинити преко пуномоћника. Изузетак је био само за случај, кад се владалац имао да закуне. Тако дубровачки законик од 1275 године наређује, да кад би судије наредиле, да се закуне какав кнез или син кнежев, допушта се овима да назначе једног од својих племића, који ће се пред судом заклети место њих, али они треба при заклетви да стоје уз клетвеника и да га целују.¹³⁾

Ређи су случајеви у старом праву били, у којима се спор решавао само заклетвом странке, јер се у многим случајевима није могла потпуно поклонити вера ономе који се куне. У многобројним случајевима заклетва странке имала је бити поткрепљена заклетвом извесног броја незаинтересованих људи,

¹³⁾ Богвић, Гласник 44 (1877) 221.

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

који су се звали *клетвеници*, *помагачи*, *душевници* или *пороћници*, које смо у Германском и Словенском Праву нашли под именом *coniuratores* или *consacramentales*. — Што се тиче ових лица, која су долазила уз странку, то су они били или *сведоци* или *помагачи у заклетви* (*Eidhelfer*). Ове сведоке је странка приводила на захтев суда, и они су саопштавали суду чињенице, које су од важности за пресуђење спора, а разликују се од данашњих сведока у томе, што они те чињенице нису морали увек својим чулима да опазе, већ су до њих могли доћи и на други начин. Заклетви ових сведока није морала увек претходити заклетва странке. Помагачи у заклетви или клеветници, међутим, ни у ком случају нису били сведоци, јер они нису суду саопштавали никаква своја чулна опажања, нити су раније морали што о самој ствари знати, већ су била лица која једино изјављују, да верују у истинитост исказа на који се странка заклетва. Они се заклинају, да је заклетва странкина истинита, и према томе њиховој заклетви мора увек претходити заклетва странке, коју они само помажу и појачавају. Да би могли потврдити положену заклетву, било им је потребно само да потпуно верују странци и њеној заклетви.

И за ове клетвенике, душевнике или помагаче тражила се честитост и непорочност па да могу положити заклетву. То се види из свих споменика, у којима се они помињу. Тако се то н. пр. види из чл. 160 другог одељка Законика, који гласи: *и всаки гост, и трговац, и латинци да приходи ка ирвем стражам, са всем што има и носи, да га стража страже предава са всем. Ако ли се згоди тере што изгуби, да јест порота веровани чловеци: што реку душом јер су изгубили с онем-зи поротници, то-зи да им плати кепфалије и страже.* Или као што се то још боље види из спора Хилендара с Дмитром и Бориславом око својине неког брда. У споменику се вели, да се игуман хилендарски Гервасије тужио краљу Стевану Дечанском, како су у косорићској жупи једно брдо насилно заузели од Хилендара Дмитар и Борислав синови Тепчије Хардомила. Старији брат Дмитар бранио се говорећи: *ми незнамо ништа, земља је и брдо косорићско.* Краљ Стеван Дечански наредио је, да странке: *„поведу дванаест стариника жуцљана достоверних човек,*“ да се закуну страшним заклетвама и да означе међу између Хилендара и Косорића.¹⁴⁾

Што се тиче броја клеветника и помагача, то се не може рећи, да је било сталног правила. И из ниже наведених примера видеће се, да је тај број био различит, час је био четири час шест, час двадесет и т. д. — Заклетва је полагана свечано и у прописаној форми, што се види и из раније наведеног спора Хилендара, у коме се вели да се странке закуну „*страшним*“ заклетвама. Заклетва се полагала пред свештеником, а у неким случајевима и пред самим епископом.¹⁵⁾

У грађанским питањима, а нарочито у питањима о својини земље и одређивања граница употребљавана је заклетва сведока или душевника, који су суду морали саопштити ма какву чињеницу, која им је била позната. Ово се јасно види из поменутог спора манастира Хилендара с браћом Дмитром и Бориславом око неког брда. Навешћемо још један пример којим се ово потврђује. У попису имања тетовског манастира који је састављен око 1342 помиње се да су се у Тетову 4 новембра (свакако те године или коју годину раније) сабрала властела и људи код цркве Матере Божје, у Тетову. Међу њима су били калуђер Калиник, Макарије, Калојан, Пардо и брат му Теодор, и Теодор Лесковљанин и Ђорђе Су-

лима и калуђер Алекса. Они се састали на суд да расправе спорна питања о територији и имању црквеном. У запису се помиње, да је епископ призренски Георгије Маркуш *заклео старце и властелу*, и да су за тим пошли на брдо Пlesh, да по исказу и сведочанству кажу чије је брдо Пlesh, да ли црквено или Прогоново. Епископ и кир Калиник зактели су их овим речима: *кто знаје што право та не хће рече да јест проклет.*“ На то су старац Прибислав, човек призренског епископа, и Братина и Станко одговорили: *црквна јес Пlesh од века и држали су црквну спас четири братија, и украдоства се два брата и продадоше Прогону половину Пleshа за три ведра вина*“....¹⁶⁾

У свима овим примерима ова лица, која се куну, чине средину између данашњих сведока и помагача у заклетви, јер они оно, што саопштавају суду, нису морали својим чулима опазити, већ су то могли сазнати и на други начин, н. пр. ови старци су то могли чути од својих старијих, те стога нису прави сведоци, а нису ни помагачи, који само поткрепљују заклетву странке. Особеност ових клетвеника огледа се још и у томе, што се њихов број по правилу унапред одређивао: *„да поведу 12 стариника,*“ што с правим сведоцима никако не може да буде случај.

Клетвенике познаје Душанов Законик под именом *душевници*. То се види из чл. 103, који предвиђа случај крађе, па ако се не може да докаже крађа сводом, а оптужени каже: *„купих у тога земљи, да оправе душевници от глобе; ако ли ми га не оправе душевници, да плати с глобом,*“ т. ј. имао се извесан број добрих људи заклетити да он ствар није украо, већ да је купио у туђој земљи. — Тако исто се из дубровачког законика од 1272 год. види, да се заклетва употребљавала као доказно средство и на *станку*,¹⁷⁾ кад се имао расправити било грађански било кривични спор између Дубровчанина и Србина.

(наставиће се)

Д-р Бож. В. Марковић.

О П Ш Т И Н А

(НАСТАВАК)

Тек после тога моћи ће се ући у оцену питања, шта је општина добила у самоуправном погледу, и какав јој је положај одређен према држави, и да ли је њено уређење задовољило захтеве онога времена и у колико.

Помињући узгред, још и то, да је појавом грађанског судског поступка незнатно проширена надлежност суђења општ. власти, а полицијском уредбом само додиривана, ми сада приступамо публиковању поменутога писма г. Министра унутр. дела.

Оно, дакле, гласи:

„Државном Совету

Ради хранења и потпомагања интереса општински, као и у цели вршења известни послова државни и јошт при са-

¹⁶⁾ Споменик Срп. Академије 3 (1890) 38.

¹⁷⁾ Станак је био нарочито образовани суд и за грађанске и за кривичне ствари између Дубровчана и Срба у случају кад Србин неће да иде пред редован суд у Дубровник. У том случају странке одређују саме једно место, обично на граници, где ће им се судити; саме бирају по половину судија, који се заклинају да ће право судити. На тим станицама једна од странака за доказ свога тврђења полаже заклетву сама или са клетвеницима, који су обично њени рођаци или пријатељи. Види *Богшић*, Гласник 44 (1877) 297 и даље.

¹⁴⁾ P. J. Šafárik, Památky dievniho písemnictví Jihoslovanuv 2 (1873) 94—96.

¹⁵⁾ Споменик Српске Академије 3 (1890) 38.

моме почетку, кад се стало радити на томе, да се определи свима властима дужност и њихово одношење једне спрема друге и спрема државе и грађана, 1839 године издата је и устројење општина. При изласку из стања Србије, које је предходило овоме сада постојећем, исто устројство могло је подпуно одговарати потребама Србије, које је она у оно време у овом погледу осећала. Устројство општина од 1839 године поставило је основ општинама и општинским властима, назначивши уједно и правац и државним властима, кога им се ваља држати у смотренију општинских интереса, оставивши у осталом многе појединости недодирнуте и неуређене, које су се при ојачавању и развијању државног живота Србије све јаче осећале.

Већ од дужег времена нарочито полицајне власти, које стоје у непосредном додицају са општинама и општинским властима, неимајући довољно потребног опредељења у устројству општина, често су наилазиле на разне које какве тешкоће и сметње, кад се што у смотрењу општина имало да нареди и изврши, па у недостатку ближи и јасни прописа у овоме и издавана су им у разна времена потребна упутства. По кад се узме у призрење важност општинског делања у односу на интересе целе државе, не може остати неувиђено, да је неодољиво потребно, да се у овоме поставе тачна и стална правила, како би делања и државне и општинске власти знатније користи могла приносити.

Да би се само од части увидило, колико празнина има у постојећем устројству општина, довољно ће бити овде само неколико главни споменути.

У чл. 10. и 19. устројства каже се, да се општини даје право, да из своје средине изабере извештајни број лица, која ће као општинари извесне послове, споменуте у чл. 13. и 19. у сагласију с примирителним судом предузимати и окончавати. Ни овде па и нигде није опредељено ко саставља општину, и ко ће по имену моћи учествовати у избору ови општинара, као и на последку што је недовољан овај израз истога чланка, који каже, да ће се и општинари бирати од лица, која буду најчестнија и најразумнија и т. д. јер тако општина изрази напослетку и немају своје право значење, те да с једне стране лица недостојна тога одликовања и не буду доиста ни изабрана, а с друге стране опет ни да поједини извршитељи закона и наредби власти, који би били склони нешто на угодност своји интереса радити, не би могли у томе под именом вршења самога закона успевати.

Истина у недостатку каквог опредељења о бирању кметова у самом устројству, одма следујуће 1840 године издата је уредба која прописује правила, како се кметови имају бирати, издаже њихове дужности и одређује им плату. Но ни ова уредба није таква правила поставила, да би се по њој радећи свагда само оно и онако урадило, како то општински интереси захтевају. Нити је опредељено ко ће у општини бирати кмета и његове помоћнике, нити се означава јасно, ко може изабран бити било за кмета, било за помоћника, а међу тим очевидно је, да је грдна разлика у доброту рада и чувања општинских интереса, да ли ће овај или онај за старешину општинског изабран бити. Не мање од штетног је следства по општинске а посредно и државне интересе било и оно опредељење речене уредбе у чл. 2. по коме је плата за кметове и помоћнике опредељена по 1 цванцик с главе на главу, јер од части у овоме једно је од најачи побуђења те се људи, који би доиста општини с коришћу послужити могли, одрицали примити се исте дужности, па је тако често власт општинска и управљање општинским интересима долазило у руке људи, који не могу одговарати својим дужностима, који

не спадају у редове они, који се у смислу чл. 1. исте уредбе имају за кмета и помоћнике бирати. Економно стање земље 1840 године било је са свим другаче тако, да с једне стране награда од 1. цванцика с главе на главу, при ондашњој већој вредности самог новца, јачајно је и више користи приносила онима, који су је уживали као опет и с друге стране, што у оно време кметови и неимађаху толико посла с општинским стварима, као што је то данас случај, па се могаше и са својим приватним интересима више занимати, па тако наравно и себи нужно издржавање прибављати. Међу тим данас стоји ствар ова сасвим другаче, па по томе и потребно је оставити могућност и већу плату одредити људима, који напуштају своје приватне радње, када то чине ради вршења службе за општину. С једне стране у овоме погледу учињена измена у постојећем наређењу а с друге стране прављење бројем житељства јачи општина, произвешће то угодно следство, да ће се примати избора за исте дужности лица, који ће служба веће користи приносити и општини а и држави, но што је то данас у погледојим општинама и могуће.

Премда се у чл. 14. устројства наређује, да се онда, кад се важнија дела општине и њене ползе тицајући се дела предузимала буду, сазивају на збор сви општинари а у маловажним пословима да је довољно сазвати и једну четвртину, али како нису ни сама та дела избројана, нити је опет тачно постављено правило, када решење општинара постаје пуноважно, то је ова неопредељеност често између сами општински власти произвођила неприлике и забуне и спречавала општинска дела у тачном одправљању и доброту њиховој.

С погледом на предозначене незгоде и недостатке, као и да би се учиниле измене сходно развиту, који је и цела земља у сваком смотрењу учинила, одкако је с означеним устројством и поменутом уредбом положен основ општинама, не само да је потребно многа постојећа наређења у овоме спрема садањег стања ствари преиначити, него са свим изнова поставити прописе, који ће и тачније упутити општинске власти, шта по имену и у којим границама имају оне да удејствују, а докле ли се опет простире делатност државни власти, које имају у дужност мотрити, да општинске власти само у интересу општине своје радње удешавају.

У тој цели Правитељство Његове Књажеске Светлости већ од дужег времена занимало се с испитивањем најудеснијег начина уређења општина и општински власти спрема укупног стања земље. Тога ради Правитељство Његове Књажеске Светлости саставило је било потребан материјал за устројство општина и општински власти, па га је и редовној Народној Скупштини државној о В. Госпођи прошле године подносило, која је на исти материјал и неке примедбе са своје стране учинила, као што се то из приложеног под % протокола скупштинског, коме је и означени материјал додан, увиђа. Па према свему преднаведеном Правитељство Његове Књажеске Светлости налази, да би се најбоље задовољили и општински и државни интереси, кад би се прописала правила онаква, као што су постављена у пројекту, који је по овоме приговорљив израђен.

А да би се поједина важнија наређења и одступања од постојећих прописа у односу на општине могла јасније оценити, Министар унутрашњих дела узима себи чест у следујућем укратко пропратити главнија правила изложена у споменутом пројекту устројства општина.

1. У чл. 1. постављено је правило да у Србији има општина двојаки варошки и селски, на место тројаки, као што устројеније општина од 1839 године прописује. Све окружне вароши, заједно са вароши Београдом, имале би по пројекту

један начин уређења и вршења општински дела а јамачно и нема доста оправдајући основа, из кои би требало окружне вароши од вароши Београда одвајати. Истина у другој тачки овог чланка спомиње се као неки трећи вид: општине паланачке, али како прописи, постављени за варошке општине имају вредности и за општине паланачке па само у неким означеним тачкама имају за њи вредит наређења прописана за селске општине, то наравно по овоме општине паланачке несачињавају неки особени трећи вид општина. Укупно и материјално и душевно стање, као и остале околности, које имају уплива на решавање овакви предмета, јамачно ће довољно оправданија дати оваквом поступку.

2. У чл. 3, 4, 5 и 6 излажу се прописи, како се и на који начин могу две или више општина спојити у једно, када се и како може једно село неке општине од једне општине одвојити а другој присајузити, назначујући уједно изближе и како у тима случајима ваља са засебним имањем поједини општина или села поступити.

Да се ова правила поставе, у толико је нужније, што до сад небијаше сталног законског прописа у овоме, па тако се приликом одвајања једне општине од друге, или села од општине и присајужавање другој општини долазило и до сами распри између појединих општина или села с општином у смотренију имања.

Између осталог захтевања, изложеног у овим чланцима велике користи обећава што је дата могућност државној власти, да у овоме и без изјављене жеље и саизволеља општине може решити, да се две или више општина споје уједно или да поједина села једне исте општине могу за себе општине образовати.

Изван сваке је сумње, да што је која општина бројем житељства јача, у толико је и снажније њено деловање како по сам материјални интерес општине, тако и у смотрењу дужности, које власт општинска у име државе и за државу

има да врши. Ово имајући у виду желети је, да општине у житељству све више и више јачају, како би се на таи начин постигли услови нуждни за точно и уредно вршење послова и општински и државни; а у 6 раздеоку чл. 3. као и даље у чл. 4 пројекта означено, како се, у овом случају има да поступи. Како пак местне околности врло велики уплив имају на састав општина, то наравно није се могло поставити како стално правило, по коме општина не би могла бити мања од неког извесног броја житељства; па с тога и види се као најкористније да државна власт буде у могућности у мало пре означеној цељи и наредити, да се поједине општине уједно споје; да поједина села сајузе се са другим општинама и т. п.

Истина и самим појединим општинама и селима у интересу је, да се сајужавају с другом којом општином или да се раздвоје, како би се и њива општинска а и сама државна дела уредније и тачније отправљала. Али на случај, када се због разни, можда више довољно нерасуђени узрока, који произилазе од скученог свађања општински интереса, не би могло постићи сагласије у општини или селу, а тачном и уредном отправљању и општински као и сами државни дела то сајужење или одцењење потребан је услов, види се као нужна мера да у том случају и сама власт може по овоме доносити решења, остављајући при томе, да општине у смотрењу свог засебног имања поступе онако, како оне при томе за најбоље нађу.

3. Како општине имају у известним случајима да подносе извесне терете за неке своје чланове, кад дођу у неспособност и немоћ сами својим радом или имањем и издржавати се, то се види за потребно прописати услове, под којима се задобива членство у општини па тако и постављени су прописи у чл. 8, 9 и 10.

(наставиће се)

Димитрије С. Калајић.

ТЕЛЕГРАФИСАЊЕ ЛИЧНОГ ОПИСА

Развијеност и усавршеност саобраћајних средстава у прошлом веку, имале су за последицу стварање интернационалних злочиначких банди, а постанак и ширење ових банди изазвали су идеју о интернационалној полицији, која се идеја у последње време све више и више шири.

Неоспорно је, да је први корак за остварење ове идеје предузет генерализацијом система Бертилоновог за констатовање идентичности, који систем, било сам за себе или комбинован са дактилоскопијом, постоји данас готово у свима цивилизованим државама. Захваљујући једнообразности његових картона и описа, нарочито удешених за истраживање криваца у бегству (живе слике), данас се готово између свију полиција врши размена антропометријских картона страних поданика и предузимају трагања за страним бегунцима онако исто ревностно као и трагања за сопственим кривцима. Може се слободно рећи, да је у овом погледу, и без нарочитих конвенција, постигнут првобитно споразум између полиција разних држава и народности, и да се он врши са оном истом ревносту, са којом и споразуми о мотрењу на кретање анархиста и о сузбијању трговине белим робљем,

који су регулисани нарочитим писменим конвенцијама.

Поједине полиције у последње време просто се утркују у хватању опаснијих страних злочинаца. Узрок овоме треба тражити, не толико у амбицији појединих полицијских органа, колико у уверењу, да су злочинци, као непријатељи друштва, опасни подједнако за сваку државу и народност.

Једино у овоме циљу, т. ј. да би се олакшало и убрзало хватање опасних злочинаца, који по извршеном делу обично беже у иностранство, покренуто је и питање о редакцији интернационалног речника за телеграфисање прецизног личног описа.

Потреба за једним оваквим речником осетила се већ одавно, али је нарочито истакнута на међународном конгресу за сузбијање трговине белим робљем, који је октобра месеца прошле године одржан у Паризу, и на коме је, поред осталог, одлучено, да се образује једна комисија за утврђење редакције овог речника.

Независно од рада ове комисије, Dr Reiss, професор полиције на универзитету у Лозани, публикуовао је у познатом криминалном часопису „Archives d'Anthropologie criminelle“ чланак под насловом „Телеграфски речник за живе слике“ (Un code télégraphique du portrait parlé),

у коме износи, предлаже и објашњава нарочити речник за телеграфисање прецизног личног описа по Бертилоновом систему, познатог под именом *живе слике*.

Основ су овоме речнику Бертилонов систем и децимална класификација.

Служећи се цифрама за означавање карактерних знакова, који чине суштину живих слика, Reiss је саставио речник којим се, помоћу цифара, може прецизно описати свако тражено лице.

Суштина живих слика састоји се у описивању и означавању: *чела, носа, уста, усана, браде, општег облика профила, општег облика лица, обрва, очних капака, глобуса и очних шупљина, врата, бора, правца рамена, паса, навика, начина хода, гласа, очију, косе, браде и боје коже*.

За описивање и означавање ових основних елемената *живих слика*, Dr Reiss употребљује цифре од 0·1—09, које у исто доба служе и као полазна тачка његовом речнику. Тако је по њему:

чело	0·1
нос	0·2
ухо	0·3
уста, усне и брада	0·4
општи облик профила	0·5
општи облик лица	0·6
трепавице, очни капци, глобуси и шупљине	0·7

врат, боре, ширина леђа, пас, опште навике, начин хода и глас 0·8, и очи, коса, брада и боја коже 0·9.

Према овоме, ако се у телеграфском опису налази број 0·1, значи да је реч о челу; код 0·2 реч је о носу; број 0·3 упућује нас на ухо, и т. д.

За даље разумевање и употребу овог речника неопходно је потребно, да полицијски органи, који би се њиме служили, буду упознати са системом Бертилоновим. Ово с тога, што је употреба осталих цифара, у циљу описивања, у нераздвојној вези са редом и начином описивања, по овом систему, оних карактерних знакова, који чине суштину живих слика.

У циљу што лакшег схватања Reiss-овог речника, изложићемо у кратко белажење и описивање карактерних знакова чела, заједно са цифрама које им у овом речнику одговарају.

За прецизно описивање чела по Бертилоновом систему, потребно је означити и описати:

- Испуцаност сводова — лукова обрва;
- Нагиб линије чеоног профила;
- Висину чела;
- Ширину чела, и
- Особености чела.

Ако ове карактерне знаке класифицирамо по децималној методи, почињући 0·1 који је број резервисан за чело у опште, добићемо:

испуцаност сводова обрва	0·11
нагиб линије чеоног профила	0·12
висина чела	0·13
ширина чела	0·14
особености чела	0·15

Испуцаност сводова обрва креће се између врло мале и врло велике са овим варијацијама: мала у обичном смислу, мала блиска средњој, средња, велика блиска средњој и велика у обичном смислу.

Ако ове изразе представимо цифрама по принципу децималне класификације, имаћемо:

испуцаност сводова обрва врло мала	0·111
испуцаност сводова обрва мала у обичном смислу	0·112
испуцаност сводова обрва мала блиска средњој	0·113
испуцаност сводова обрва средња блиска средњој	0·114
испуцаност сводова обрва велика блиска средњој	0·115
испуцаност сводова обрва велика у обичном смислу	0·116
испуцаност сводова обрва врло велика	0·117

Нагиб линија чеоног профила варира између веома косог и испуцаног, према чему је:

чело са нагибом веома косим	0·121
чело са нагибом косим у обичном смислу	0·122
чело са нагибом скоро косим	0·123
чело са нагибом средњим	0·124
чело са нагибом скоро вертикалним	0·125
чело са нагибом потпуно вертикалним	0·126
чело са нагибом испуцаним	0·127

Висину чела, која варира између врло мале и врло велике, одговарају цифре:

0·131 = врло малој висини чела
0·132 = малој висини чела у обичном смислу
0·133 = малој, блиској средњој висини чела
0·134 = средњој висини чела
0·135 = скоро великој висини чела
0·136 = великој висини чела у обичном смислу
0·137 = врло великој висини чела.

За ширину чела, која се описује на исти начин као и висина, имаћемо ове цифре:

0·141 = врло малој ширини чела
0·142 = малој ширини чела у обичном смислу
0·143 = малој, блиској средњој ширини чела
0·144 = средњој ширини чела
0·145 = скоро великој ширини чела
0·146 = великој ширини чела у обичном смислу, и
0·147 = врло великој ширини чела.

На овај исти начин и по изложеним принципима Dr Reiss је представио цифрама и остале карактерне знаке, који улазе у састав живих слика, и на овај начин створио могућност, да се и најопширнији и најпрецизнији опис по Бертилоновом систему може телеграфисати помоћу врло малог броја цифара.

Сваком телеграфском опису помоћу цифара мора предходити приближно доба старости и величина стаса изражени такође у цифрама. Нема бојази да се ове цифре могу помешати са цифрама које им следеју, и услед овога изазвати заблуде, кад се зна, да се за изражавање доба старости могу употребити само две, а за означавање стаса само три цифре, као и да се опис помоћу цифара мора увек телеграфисати по строго утврђеном реду, т. ј. оном по коме се редигује лични опис за живе слике,

Колико је телеграфисање описа помоћу цифара просто и лако, показаше најбоље овај пример:

„Стар око 30 год., висок 1 м. 75, нос прав са основном хоризонталном, испуцаносту јако наглашеном и преградом невидљивом, ухо са почетном ивицом великом, лобом раздељеним и малим, антрирагусом испуцаним, доњим превојем испуцаним, општим обликом правоугаоним и браздама растављеним, ортогнатисам у горњем делу лица, лице дуго, обрве ретке и отворено плаве, доња усна испуцана, дебела и отпуштена, врат дугачак, ауреола жута, периферија зеленкаста, коса угасито-плава.

Изражен у цифрама, опис овај гласиће:
30 175 01512 0224 0234 0255 02732
03116 03233 03243 03325 03415 03522
04124 04144 04147 05221 06214 06218
07151 07161 0911112 0912211 092413

Да би се избегле заблуде, знаци интерпункције не употребљују се за телеграфисање описа помоћу цифара. Да се пак ове цифре не би једна с другом помешале, узете су у помоћ нуле.

Ако би се усвојио предлог Dr Reiss-а добило би се врло много у погледу материјалном, јер би телеграфисање описа помоћу цифара било за $\frac{2}{3}$ јефтиније од телеграфисања ових описа обичним речима. Исто тако добило би се и у прецизности описа, јер би се они увек морали састављати по строго утврђеном реду, али би највећа добит била у томе, што би овај опис, т. ј. лични опис изражен у цифрама био подједнако разумљив за органе сигурности свију народа и држава. Истина је, да би због овога полицијски органи морали бити детаљно упознати са системом Бертилоновим, а нарочито са оним његовим делом у коме је реч о *живим сликама*, али ово ни у колико не умањује вредност Reiss-овог предлога, шта више још је појачава, пошто је данас тешко и замислити органе полиције сигурности за истраживање криваца без разумевања Бертилонажа и корисне употребе живих слика.

Било да се усвоји Reiss-ов предлог или не, питање које је он покренуо решиће се по свој прилици, у најкраћем времену, можда и у току ове године.

Д. В. Бакић.

ПОУКЕ И УПУТИ

Предлог за давање указног звања каквом лицу, које је за то испунило законске услове, зависи од увиђавности и оцене дотичног Министра.

Ј. Н., цртач Министарства грађевина, молила је Министра грађевина, да је постави за подархитекту II класе, пошто је свршила технички факултет наше Велике Школе и провела годину дана у пракси, и с тога сматра, да према чл. 19. зак. о уређ. министарства грађевина, има потребне услове за поменуто указно звање.

Решењем од 4. децем. 1901. г. Бр. 9825, Министар ју је одбио од тражења, с обзиром на § 1. зак. о чиновницима грађ. реда, по коме својство дејствителног чиновника, које се задобија краљевским указом, не могу имати и женска лица.

Противу овога решења Ј. је изјавила жалбу Држав. Савету, наводећи, да је Министрово решење неправилно с тога, што у § 1. зак. о чинов. грађ. реда — као и у целом закону — нигде не пише, да указно звање не могу добити лица женског пола, кад иступе законом прописане квалификације.

Државни Савет је нашао, да за разматрање овога предмета није надлежан, јер овде нема административног спора, који је предвиђен чл. 48 савет. пословника. Наведеним Министровим решењем није повређено никакво право жалитељкино, јер хоће ли ко за какво указно звање у опште бити предложен и постављен, — не стоји само до тога, је ли кандидат испунио погодбе законом прописане, него још више и до нахођења и добре воље дотичнога Министра, да кандидата за указ предложи. Кад је такво

слободно кретање Министру дато за све кандидате у опште, дакле и за лица мушког пола, још мање се неко *право* за добивање указног звања може признавати лицима женског пола, као што је жалитељкин случај. Из тога је разлога, по мишљењу Држав. Савета, и у Министрову решењу неумесно било позивање на чл. 1. зак. о чиновниц. грађан. реда, као да се њиме само лицима мушког пола даје право на добивање указа, јер тај члан говори само о том, да се „својство активног чиновника задобива краљевим указом, којим се ко год поставља на какво место у државној служби.“ Ту, дакле, није реч ни о каквом праву ни о лицима једнога или другог пола, која би право на указ имала.

Стога је Државни Савет, одлуком својом од 9. априла 1902. г. Бр. 1254. одбацио жалбу као ненадлежној власти поднесену.

Компензацији дуга код извршних власти има места кад о дугу постоји извршна пресуда судска.

Пресудом Апелационог суда од 10. јануара 1897. г. осуђен је Јован П., војни капетан, да врати своме тасту Манасију А. из Врање, примљени мираз у 3600. дин., пошто је његова жена, а ћерка Манасијева, без деце умрла.

Другом пресудом Апелационог суда од 4. маја 1899. год. осуђен је опет Манасије да плати Ману П., брату Јовановом, 3500. динара, и то само из оног дела имања, који је Манасије, по распоредном решењу судије за неспорна дела, наследио од своје ћерке пок. Параскеве, бив. жене Јованове.

Како је Мане П., поверилац Манасијев, доцније купио кућу од Јована, с обвезом да исплати све интабулисане дугове, па и онај његовом тасту Манасију, то је купац Мане, на основу поменуте пресуде Апелационог суда, тражио: да се његово примање од Манасија пребије за примање овога од зета му Јована, и разлику у износу оба дуга у 34 динара положи начелству за Манасија.

Начелство је, на основу §§ 466, 497 и 499 грађ. суд. пост. донело решење којим је одобрило ову компензацију, пошто је пресуда Апелационог суда била извршена, а Министар унутр. дела одобрио је то решење начелства решењем својим од 23. октобра 1901. год. П.Л. 24419.

У жалби Савету на ово Министрово решење Манасије је навео: да је он своје примање од зета Јована некеме и некада продао, те о тога се није могло овако поступити приликом регулисања поверитељских рачуна између њега и Мана, и да начелство није било позвано да врши компензацију него је требало да Мана упуги да тражи наплату из другог имања.

Државни је Савет нашао: да је Министрово решење правилно, а жалба неумесна из ових разлога: кад је жалитељ пристао да прими наследство своје кћери под условом да плати све њене дугове, и кад је међу овим дуговима био и онај од 3500 дин. што је жалитељ као наследник, имао давати Мани, онда је начел-

ство, на основу извршне пресуде Апелационог суда, умесно поступило што је примање жалитељево од свога зета Јована, одредило за измирење примања Јовановог брата Мана од жалитеља Манасија, пошто се у тој пресуди изрично наређује: да се Мане може наплатити само из наследства Манасијевог од његове ћерке, а не из другог каквог имања. Изговор жалитељев да је своје примање из наследства некеме продао, нема вредности, јер га никаквим доказима није правдао, нити би се смело допустити, да се каквим тајним преносима оштети поверилац Манасијев.

С тога је Државни Савет одлуком својом од 8. марта 1902. год. Бр. 826 одбацио жалбу као неумесну. **М. В.**

ПОУКЕ И ОБАВЕШТЕЊА

Учињена су нам ова питања:

I.

Суд општине закутске, актом својим од 29. јануара ове год. Бр. 125, пита:

„Кад се једном грађанину досуди извесна сума новаца пресудом општинског суда, па суд ту пресуду и изврши и новац преда сопственику *без признанице* на потпис, на самој пресуди, да ли и такав пријем подлежи такси из бр. 8. таксене тарифе?“

— На ово питање одговарамо:

Предаја новца на потпис, на самој пресуди, равна је оној предаји по признаници, јер се и у оном првом случају признаје пријам, дакле утврђује исти факат који и у овом другом случају.

Према томе, по тач. 1. правила за извршење закона о таксама од 3. маја 1897. год. ПрБр. 10442, општински судови морају у оваквим случајевима наплаћивати таксу из бр. 8. таксене тарифе.

II.

Суд општине мариновачке актом својим од 10. јануара ове год. Бр. 36, пита:

1. „Пресудом царинарнице неготинске, осуђено је једно лице да плати 59 дин. на име казне и 20 дин. на име таксе за кријумчарење неких ствари из Бугарске.

Власт среза тимочког наредила је овоме суду, да горњу наплату изврши из покретности, а ако ове не би било, да се њој пошље списак његовог целокупног непокретног имања.

Како осуђени није имао покретности, суд је по пописној књизи В. послао списак непокретног имања, које износи свега 1.50 хектара.

По пријему овога пописа, власт је наредила суду, да таксу у 20 дин. наплати макар и продајом имовине осуђеног, а за казну, вели, пошто нема довољно имања као земљоделац, замениће му се затвором.

Пошто је осуђени платио таксу давањем у реум једне парцеле, сада среза власт наређује да се понова узме у попис *трећина* имања осуђеног ради извршења пресуде.

Како је среза власт издавала по овој ствари двојака наређења, а суд међутим, нема при руци царински закон, то да би се избегла свака погрешка, моли за објашњење: може ли се осуђеном узети у попис непокретно имање за наплату осуде за кријумчарење, кад он нема довољно земље за уживање, управо штити ли му ову земљу § 471. грађан. суд. пост. као земљоделцу?“ и

2. У бр. 2. „Полицијског Гласника“ од ове године, на питање општине копивничке о наплати свештеничких потраживања одговорено је, да „свештеници морају ове таксе тражити на време, јер застарелост и овде није искључена,“ али тамо није речено: по ком законском пропису застаревају и за које време ова свештеничка потраживања.

Како код овога суда постоје свештеничка колачка потраживања још од 1900. год., то се моли уредништво за објашњење о застарелости.“

— На ово питање одговарамо:

1. Чл. 153. царинског закона гласи: „казне новчане за кријумчарење, преобраћају се у казну затвора. *ако је кривац није у стању платити трећином свога имања.* У оваком случају 10 динара рачунају се у дан затвора. Ни у ком случају затвор не може трајати дуже од године дана.“

Као што се из ове законске одредбе види, за кријумчарење продаје се само трећина имања, ако се њоме може да подмири цела казна.

Није ли такав случај код кога осуђеног, онда се казна замењује затвором.

Суд, дакле, нека попише трећину имања осуђеног и процени, па ће среза власт, која има да изврши пресуду, и која носи и одговорност за повреду чл. 153. царин. закона, оценити: дали ће, према процени имања, излагати ово продаји, или ће применити затвор; и

2. Услуге свештеника, које они чине по закону о уређењу свештеничког стања, са правом на награду, долазе у ред годишњих услуга, и по томе за њих важи застарелост из § 928. под *д.*

III.

Суд општине лозничке, актом својим од 1. фебруара ове год. Бр. 113, пита:

„Каск општинској дуговао је извесне суме знатан број грађана још од пре 20 до 30 година.

Како нису хтели да плате дуг, суд општински осудио их је, на тужбу општинског пуномоћника, на плаћање.

Двојица од њих изјаве жалбу, и Првостепен суд ваљевски *попишти* обе пресуде, налазећи, да су облигације застариле по § 928. под ж. грађанског закона.

Суд овај није делио гледиште суда по овој ствари, јер налази да овде може бити речи о застарелости из § 931. истога закона, па је дао противразлоге; али је Првостепен Суд, у пуној својој седници нашао, да су поменуте облигације застариле, јер се вели застарелост, коју предвиђа § 931. односи само на непокретна добра.

После овакве одлуке Суда настаје питање: ко ће да плати штету општини за застарелост ових облигација, ако су оне одиста застариле да ли општински заступници — пуномоћници, да ли одговорни рачунополагачи или наредбодавци онога времена, кад је застарелост наступила ма да су ови последњи рачунополагачи и наредбодавци, добили већ и разрешнице од Главне Контроле за те рачуне.

— На ово питање одговарамо:

Уредништво не дели мишљење Првостепеног суда о застарелости, јер налази да је законодавац нарочито издвојио јавна добра и одредио за њих дужи рок застарелости, без обзира на то, јесу ли покретна или непокретна, па да према томе, и за облигације општинске важи рок из § 931. грађ. закона.

Одговорност за штету, која је настала за општинску касу, долази прво на онога, који је непосредно руковао овим облигацијама и на коме је лежала дужност да по њима наплату врши, а то је рачунополагач, ако се случајно не би утврдило, да је он на време тражио од надлежних да се тужбе подигну, па за тим наредбодавац за пропуштenu дужност надзора и тек тада заступник, ако би се, наравно, утврдило да су њему предате исправе ради подизања тужаба, па он буде пропустио да то учини.

СЛУЖБЕНЕ ОБЈАВЕ

Т Р А Ж Е С Е

Илију Милошевића, земљодеца из Бреџа, који је још 4. септембра прошле године отумарао из места пребивања и до сада се ништа о њему није сазнало, тражи начелник среза ресавског актом Бр. 4089. Илија је стар 40 година, средњег раста, у лицу плав, по мало рошав, жутих бркова, у сељачком одећу. Моле се све власти, а и приватни, ако би што знали о Илији да о томе известе поменутог начелника.

Мериму кћер Митра Сакића, циганина из Лознице које је нестало 19. пр. месеца, тражи начелство округа подринског актом Бр. 5012. Мерима је стара 12 година, раста омаленог, црних очију, округлог лица. Обраћа се пажња свима полицијским и општинским властима да Мериму потраже и у случају проналаска да о томе известе поменуто начелство.

Благоја сина Тасе Митровића, из Сувога Дола, среза јабланичког, који је 24. пр. м-ца отумарао од своје куће без знања својих родитеља, тражи начелство округа нишког актом Бр. 6975. Благоје је стар 18 година, високог раста, очију граорастих, смеђе косе, од одећа имао је на себи сукнене чакшире, гуњ, жут широк опасач, на глави шајкачу а на ногама опанке. По сазнању Благоје је отишао у Београд. Обраћа се пажња свима властима да Благоја потраже и у случају проналаска о томе известе поменуто начелство.

гоја потраже и у случају проналаска о томе известе поменуто начелство.

П О Т Е Р Е

Јован Стојимировић, родом из села Липа, среза подунавског, округа смедеревског, који је пресудом смедеревског првостепеног суда од 8. маја 1905. године Бр. 12289, осуђен на 19 година робије због два покушаја убиства и једне опасне крађе, побегао је из београдског казненог завода, где је ову осуду издржавао, још 22. октобра 1905. године, и до данас се није могао пронаћи. Јован има 33

котине. Денеша начелника среза поречког Бр. 2574.

Обраћа се пажња свима полицијским и општинским властима на ове покрађе.

С К Р Е Ћ Е С Е П А Ж Њ А

Милош Николајевић — Никшић, рођен у Србији 1. марта 1875. године, који је служио као добровољац у чину поручника у руском приморском драгонском пуку, погинуо је у Манџурији 24. фебруара 1905. године и после смрти оставио је нешто новца и ствари.

године, средњег је стаса, смеђ, очију жућкасто-зелених; оба мала прста на рукама згрчена су му и укочена на првом зглобу. Обраћа се пажња свима полицијским и општинским властима на овог одбеглог зликовца, за кога се сазнаје, да под лажним именом служи у неком селу у унутрашњости.

Непознати крадљивац 16. пр. м-ца украо је Ристи Нелу, из Мешеришта, у возу на прузи Рисовац — Ниш 22 наполеона одсекавши гајтан којим је кеса била везана и један цени сат са заклопцем. Нека све власти потраже крадљивца и крадене ствари и у случају проналаска о томе известе начелство округа нишког с позивом на акт Бр. 6029.

Крађе стоке. Ноћу између 15. и 16. пр. м-ца непознати допови обили су врата на штали Божица Марковића, баштована, из Злата, и украли два вола. Оба су вола матора по 3 године, крупни, без роваша, један је длаке плаве а други сиво-шарене. Обраћа се пажња свима властима на ову покрађу и у случају проналаска о томе да известе начелника среза бољевачког с позивом на акт Бр. 3981.

20. прошлог месеца непознати крадљивац украо је једног коња Траилу Јовићу, из Танде, среза поречког. Коњ је длаке дорасте, цветаст, брњаст, на плећима има белугу од посе-

На молбу олд. руског посланства и Министарства иностраних дела, препоручује се свима полицијским и општинским властима да потраже наследнике поч. Милоша, и у случају проналаска да о томе известе у року за два месеца Министарство Унутрашњих Дела с позивом на акт Бр. 5202.

Живка Марковић, служавка, родом из Панчева, која је по пресуди кварта варошког Управе града Београда од 16. јула 1906. год. Бр. 8434, прогната на свагда у Аустро-Угарску због скитље и крађе, и чију смо слику изнели у 30 броју „Полицијског Гласника“ од прошле год. због повраћаја из прогонства кажњена је пресудом Управе града Београда Бр. 10923/1907. са осам дана затвора и 28. пр. м-ца поново прогната у Аустро-Угарску. Обраћа се пажња полицијским органима, да јој не допусте повратак у Србију, а у случају повратка да је казне за повраћај из прогонства и понова прогнају.

Н А З Н А Њ Е

Комилети „Полицијског Гласника“ за 1905. и 1906. год. могу се добити у уредништву по цену од 20 динара за једну годину, у елегантном тврдом повезу. Новац треба слаати благајни Министарства Унутр. Дела.